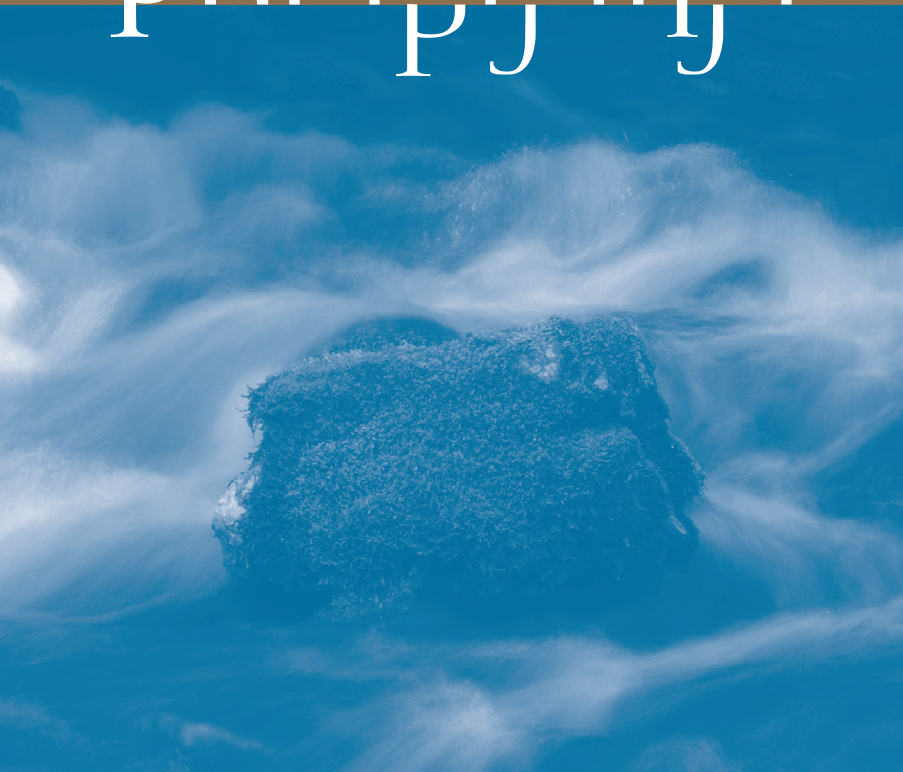

p. Pavle Jakop

potapljanja

բօժարկոյն

p. Pavle Jakop

ԲՈՒՆ ԲՆԴՈՂՆԵՐ

ZALOŽBA
DRUŽINA

2015

NAMESTO UVODA

Spoštovana gospa Janja!

V svojem pismu Vam danes prilagam posebno darilo, pesniško zbirko našega nekdanjega župnika, p. Pavleta Jakopa.

Pošiljam Vam jo, ker me je s svojimi razmišljanji spet presenetil. Piše namreč o vsakdanjih stvareh, ki vsem nam veliko pomenijo, a njegovi zapisi so vsakokrat sveži, izvirni. Tudi če se iste teme loteva večkrat, vedno piše, kot bi bilo prvič!

Jaz ta razmišljanja berem zelo različno. Včasih jih berem kot mama in si mislim: »O, ko bi znala sama kaj takega reči svojim otrokom! Ko bi jim znala povedati, kako velik zaklad so zame ..., ko bi se Bogu znala s tako izbranimi besedami zahvaliti za ta neprecenljivi dar ...!«

Drugič meditacije berem kot ženska. Počutim se prav imenitno, ko berem hvalo, ki se lahko sliši kot hvala meni, Vam, gospa Janja, kaki brhki mladenki ali utrujeni starki. Opogumljena sem, ko zaslutim, v kakšne dimenzije se lahko bogati odnos z možem, ker p. Pavle po moško pove, kakšen čudež je ženska. Takrat se čutim potrjena v svoji ženskosti, dobim pa potrditev tudi o tem, kar sem o moškem samo slutila ... Saj veste, tudi moški rad ve, da je pomemben, da ga nekdo potrebuje ... Ja, tako kot on zagotavlja varnost in trdnost v starševski navezi, tega ne more storiti nihče drug.

Včasih razmišljanja p. Pavleta berem kot učiteljica. Takrat me malo zaskeli v srcu, ker pomislim: »Tole bi morala povedati mladim, s katerimi se vsak dan srečujem, pa nisem znala, nisem imela poguma! In od upravičene pohvale se tudi ne bi pokvarili ... in še kakšna beseda sprejemanja ali potrditve bi tudi bila kot seme, vrženo v zemljo ..., v zemljo, ki želi nekaj dati od sebe, biti rodovitna, v zemljo, v kateri krožijo mlade sile in švigajo energije, ki bi še v tistem trenutku osvojile veselje. ☺«

No, kot slovenistka se ob Pavletovih besedilih skoraj že naslajam. Poleg nekaterih stalnic in prepoznavnega sloga si vedno izmisli kako novo glagolsko obliko, vztraja pri malo neobičajnem samostalniku, postreže z že pozabljeno besedo, da o retoričnih »prijemih« niti ne govorim. Besedilo bralca nagovori tam, kjer bi si najmanj mislil! In to je p. Pavle! Če sem kdaj mislila, da bom pri njem imela zadnjo besedo, sem že vnaprej oplela. Zmeraj (no, skoraj zmeraj ☺) je imel zadnjo besedo on – mojster besede in argumenta.

Nekatera njegova razmišljanja me spomnijo na prijateljico, ki se ne boji resnice in ki zna stvari povedati tako, kot je treba. Ona ne reče bobu grah, tudi ne ostane le pri besedah, ampak so te le srednja faza trojstva: misli – besede – dejanja. Zaradi tega oba zelo cenim!

Prav iz vsakega besedila pa diši po domačnosti med p. Pavletom in Gospodom Bogom. Čuti se, da redno prijateljsko klepetata o tem in onem! To se mi zdi za duhovnika zelo pomembno, saj obe veva, kakšni smo ljudje: bolj ko se hoče duhovnik približati našemu okusu, biti »po ljudeh«, bolj neusmiljeno ga presojava. Zato

mislim, da je prav, da je duhovnik »po Bogu«: da Njega vpraša za nasvet, da mu je On skala in rešitev, da Vanj veruje, Mu s ponižnim pogumom sledi in za vse milosti vrača z občudovanjem.

Najtežje pa mi je ob razmišljanjih p. Pavleta zoreti za odhode in izgube. Res je, da vsak od nas odide ob svojem času, a za njim zazeva praznina, ki jo je težko zapolniti! Prav zato rada berem molitve, ki presegajo tukaj in zdaj in v katerih se p. Pavle povezuje z vsemi svojimi ljubljenci »onkraj reke« ter tako presega neizprosni občutek osamelosti.

Vidite, gospa Janja, koliko dragocenosti se skriva v tej drobni knjižici – skoraj toliko kot v vsakem od nas! Mnogokrat dolgo ležijo »nekje tam«, a če si vzamemo čas, če se odmaknemo od zunanjega sveta in se potopimo mednje, odkrijemo zaklad, zase in za druge!

Tako upam, da bo ta knjižica meditacij tudi Vam presvetlila kakšen trenutek življenja s prijetno svetlobo izbrane besede.

Prisrčno Vas pozdravljam in želim mir in dobro!

Mirjam

Ljubljana Šiška, april 2015

OB NOVI PESNIŠKI ZBIRKI MEDITACIJ P. PAVLETA JAKOPA

Pesniška metaforika, ki sega od predpekla do neba

Danes imamo občutek, da je pesniška beseda okrasek, ki ga dodajamo na voščilnice, beseda, ki jo zaradi uglajenih navad izrekamo ob slovesnostih, ali pa le sentimentalni izraz, ki ga mladostna doba potrebuje, da bi z njo izrazila porajajoča se čustva. Toda pesem in z njo poezija spadata k temelju človeške kulture. Še predno je bil človek sposoben pripovedništva, je v svetlobi ognja zaplesal in zapel. In še predno je znal analitično razložiti, kaj so njegova bolečina, up in radost, je znal dvigniti roke k nebu in kričati k bogovom, naj se sklonijo k njemu, naj mu prisluhnejo in mu pomagajo.

Lahko bi rekli, da prav religiozno občutje, obredne geste in molitev sovpadajo s človekovo težnjo po tem, da bi s slikovitimi pesniškimi prisposodobami izpovedal globine svoje duše in izrazil neizrekljive misli ter s pesniško besedo poletel tja, kjer še nikoli ni bil, kamor zaenkrat lahko le upira svoj pogled.

Danes, ko imamo pred seboj novo zbirko pesniških meditacij p. Pavleta Jakopa, lahko rečemo, da frančiškanski pater vrača poezijo k njenim začetkom, se pravi k spoju poetičnega z religioznim, z globoko doživljajskim in k ljubezenskemu občutju.

Vendar pa gre pri njegovih meditacijah za veliko več kot za prebujanje arhaičnih podob iz pradavnine,

ki kot dragocena usedlina spijo na dnu vsake duše. P. Pavle zapisuje svoje meditacije tudi kot veliki svečenik slovenske besede. Gre za izrazito biblični slog, ki s svojo povzdignjenostjo in lepoto vnaša tudi himnično razpoloženje. V tem smislu tudi on preko svojih besed opravlja daritveni obred. Spomnimo se, da je bila v pradavnini duhovniška služba predvsem opravljanje žgalnih daritev, saj je svečenik na oltar polagal žrtev in opravil žrtvovanjsko daritev. To je bil religiozni obred v vsej polnosti. Vemo, da so se krvave daritve končale s krščanstvom in da je bil ta obred nadomeščen s simbolno daritvijo, pri kateri ljubezen nadomešča sakrifielnost. Kdorkoli je kdaj globoko ljubil, ve, da je ljubezen hkrati tudi daritev, ker se ne boji trpljenja; zato ga tudi premaguje s čistostjo podaritve. Iz tega globokega doživljanja duhovništva tudi naš poet izraža zelo smela čustva, se ne boji prisposodob trpljenja in se hkrati odloča za radikalno ljubezen, ki ga bo peljala v neslutene višine.

Ko beremo in podoživljamo njegovo poezijo ter sledimo njegovim razmislekom, zaslutimo v njegovih meditacijah tudi mistične prvine. Toda njegova poezija daje občutek, da se njen avtor zavestno odreka iskanju izrazov za čisto presežno in neizrekljivo. Zato tudi ne želi zaradi mističnih višav zapustiti vsakdanjosti trpečega človeka. Skupaj s »trpečim Božjim služabnikom« preroka Izaije, ki se v krščanstvu razkrije kot Odrešenik, tudi naš poet solidarno ostaja pri osamljenih in obupanih ter se druží z zagrenjenimi in vsemi tistimi, ki so izgubili zadnje iluzije. Pa vendar se njegova poezija, ki grebe po dnu človeške duše, ne naslaja v trpljenju, ampak daje slutiti, da svetloba je, da je tudi lepota besede, da nas nekdo pričakuje tudi v naši samotí.

V tem duhu lahko razumemo njegovo pesem kot pričevanje o lastnem življenju, v katerem mu tudi vsakodnevna opravila postanejo življenjska in duhovniška daritev ljubezni. Toda, od kod p. Pavletu kot poetu tolikšen pogum, da se upa soočiti z vsemi plastmi življenja in mu s tem nič ne ostaja tuje? Zdi se, kakor da bi uresničeval spodbudo, ki mu jo je v mladeniški dobi dal priljubljeni teološki profesor: »Ne boj se ne greha, ne svetosti, napij se svobode!«

Že grški očetje so Kristusa poimenovali »novi Orfej«, ki si upa oditi v podzemlje in reševati ne samo Evridiko, ampak vse ljudi. Namreč, kar ni uspelo grškemu Orfeju, je bilo dano novemu Orfeju: da se ne ozira in ne neha igrati na liro, ki je tokrat Cerkev; tisto, s čimer iz nje izvablja čudovite melodije, pa je sam Sveti Duh. Zato tudi uspe pripeljati človeštvo k novi svetlobi. Kristus zaupa Očetu, da ga pričakuje, in ve, da pred njega ne sme stopiti sam.

Občutek imamo, da tudi naš pesnik preko svoje duhovniške službe odhaja iskat ljudi v njihovo grenkobo in obup. Njegova poezija, ki ima tudi čutno razsežnost, nam daje občutek, da v »podzemlju« podoživlja trpljenje in obup preizkušanih, saj z ljudmi, ki jih srečuje na življenjski poti, so-čuti njihovo telesno in duševno stisko. In podobno kot novi Orfej tudi p. Pavle ne pušča nove »Evridike«, zaupanega mu ljudstva, pogubi. S pesmijo tolažbe in upanja ter tudi s trenutki radosti to ljudstvo, ki ni nekaj zgolj načelnega, ampak so to konkretne osebe, nagovarja in pelje k novi svetlobi. Ta misel mu je kot temeljna etična zaveza, zato nikoli ne zapusti trpečega človeka, ne boji se njegovega grešnega stanja, tudi ne njegove moralne nemoči. Toda tudi svoje lastne šibkosti

se ne boji, saj jo je sposoben priznati, ker je napolnjen z vero v Božje usmiljenje. Ta vera je tako močna, kot bi jo poet doživljal na lastnem telesu in jo objemal z vso dušo. Prav zato se ne izgubi v labirintu človeških globin in tudi ne v prostranstvu miselnih obzorij, sredi katerih se giblje. Zato kljub odlično obvladovanemu pesniškemu paradoksu nikoli ne zaide zgolj v pesniško igro besed. Če bi se predajal leporečju in iskanju psiholoških učinkov poetičnih prispodob, bi se izneveril samemu sebi. To bi zanj bila izguba »Evridike«. V ključnih trenutkih vedno zmaga njegovo duhovništvo, ki je postalo njegova druga narava. Zato kljub skrbi za lep jezik tvega kakšno neizdelano prispodobo ali stavek, ki še ne zveni polno. P. Pavle namreč ne išče prvenstveno estetskega učinka svoje poezije, ampak mu je vsaka pesem izpoved lastnega življenja in verovanja.

Vprašamo se lahko, zakaj p. Pavle v svojih meditacijah ne seže po izpiljenem teološkem jeziku in zakaj ne uporablja prave teološke govorice, ki bi se preko izdelanih pojmov njegove meditacije razvila v odličen teološki traktat. Zakaj vztraja pri pesniški obliki, ko pa se vendar na trenutke izda kot zelo dober poznavalec tako temeljne kot tudi sodobne teologije? Njegova odločitev za poetični jezik znotraj duhovnih premišljevanj izhaja iz izpovedi vere. Jakop je prepričan, da sistematični teološki jezik res nekaj pove o človeku in Bogu. Vsekakor človeka opremi z izjemnimi pojmi in lahko pomaga tako k napredku človeške misli kot tudi k trdnosti vere. Za našega avtorja vera in razum tudi nista v tekmovalnem razmerju. Toda razum je za vero in ljubezen lahko tudi veliki zapeljivec. Teologe lahko zvabi v nadutost ali pa vsaj v velike iluzije, da o Bogu nekaj vedo in da si ga zaradi tega

lahko začnejo lastiti. Zaradi miselne doslednosti lahko postanejo nasilni do drugih javljanj in izrazov Resnice. Prav ta teološka govorica, ki je bila začetek evropske univerze in ki je oplajala miselni svet velikih umov, pa je hkrati tudi skušnjava, da bi mi pojasnjevali Bogu, kdo neki je on sam. P. Pavle se odloča za »četrto božansko krepost«, ki je ponižnost. Ve, da njegove besede niso dokončne, in zaveda se, da bo vse, karkoli bo rekel, le tipanje v skrivnost.

Toda na drugi strani naš avtor nehote razkrije tudi zelo sodobno hermenevtično načelo, da namreč pesnikova prispodoba ni samo večpomenska, ker pušča bralca v svobodnem razumevanju besedila. Pesnikova metafora je nositeljica pomenov, ki povedo več, kot je avtor hotel. Prispodobe v poeziji sežejo miselno tudi tja, kjer teološka pojmovna govorica odpove. Gre predvsem za področje trpljenja, smrti in ljubezni. Poezija ni samo čustvo, ampak je misel, ki človeka pelje na odprto morje skrivnosti. Zato je pesniška metafora lahko tudi miselni navdih iz onstranstva, je hkrati posoda božanskega razodetja in je milostni dar, ki ga pesnik ne prejme le zase. Zato ga ne sme ljubosumno shraniti v svojo notranjost, ampak ga mora deliti z drugimi. Tudi p. Pavle Jakob si ne jemlje te pravice, ampak melodije, misli in podobe, ki jih je prejel, deli z nami. Naj bo zahvaljen Tisti, ki ga navdihuje.

p. Edvard Kovač

RAD BI MOLIL

Rad bi molil, Gospod,
ves, kar sem, in z vsem, kar sem;
Tebi bi rad ves pripadal,
da na tej začasni poti ne bi bil nikogaršnji.
Rad bi molil tako, da bi čutil Tvoj objem,
da bi vsako delo delal s Teboj,
da bi s svojimi očmi v vsem zrl Tebe,
da bi v zvokih sveta slišal Tvoj glas,
Te z rokami v stvareh otipal
in z nogami vedno znova našel pot k Tebi.
Rad bi molil tako,
da bi s svojim dihanjem Tebe vdihoval,
s svojim počitkom bil postelja zate,
s svojim čutenjem Tvoje rane celil
in s svojim razumom Tvoje razodetje dojemal.

Rad bi tako molil za ljudi,
da bi jih ljubil in jim zaupal,
da jih ne bi pohujševal, ampak blagoslavljal,
da bi jim pripravljaval veselje in ne jezo,
da bi opazil solze, ne grehov,
da bi ob njihovem delu in rasti verjel v Tvoj navdih,
v njih klitju pa že videl drevesa in sadove.

studenci

Rad bi v sebi molil tako,
da bi v besedi sebe izrekal
in v dejanjih sebe dajal,
rad bi z molitvijo prinašal mir,
rad bi iz hrepenenja delal resnico,
rad bi iz kruha gnetel ljubezen.
V molitvi Ti želim ostati zvest tudi tedaj,
ko bom v zemlji osamljeno gorčično zrno,
ko Te bom moral ljubiti in častiti v senci križa,
ko bom ostal brez sanj in svojih utrdb,
ko bom moral sprejemati uslišanja,
za katera Te nisem prosil.

In še tako bi rad molil,
da bi lahko v molitvi plesal in se igral,
se radoval v občudovanju vsega, kar nam daješ,
verjel, da je dobro, da si nas skupaj zbral,
in čutil, kako se nas veseliš in ostajaš z nami!

HVALA TI, BOG, ZA OTROKA

Najlepše je pričakovati otroka!
To so trenutki pričakovanja Boga,
trenutki obnavljanja stvarstva
in trenutki izkušanja ljubezni.
Zaradi otroka
se ta svet še vrti in sonce še vzhaja,
še pišemo pesmi in izdelujemo igrače,
še si upamo dati besedo in živeti v dvoje;
zaradi otroka
ne pozabljamo pravljic,
ne odpravljamo praznikov
in ne zavržemo angelov;
zaradi otroka
negujemo lepe in dobre misli,
izgovarjamo premišljene besede
in se trudimo za poštena dejanja;
zaradi otroka
še zmeraj poklekamo in molimo,
še zmeraj jočemo in trepetamo,
še zmeraj odpuščamo in na novo začenjamo;
zaradi otroka
tovarne in podjetja še načrtujejo,
umetniki in vzgojitelji še ustvarjajo,
duhovniki in preroki še oznanjajo;
zaradi otroka
ljubimo sedanji trenutek,
upamo v resničnost jutrišnjega dne,
verjamemo v semena preteklosti.

Hvala Ti, Bog,
za najlepše in najbogatejše, kar si ustvaril,
za najpreprostejše, kar nam podarjaš,
za najmočnejše, s čimer nas ohranjaš –
hvala Ti, Bog, za otroka.

OTROK, TI KAR PRIDI

Ti otrok, ki trkaš na naša vrata
in hočeš vstopiti v naše življenje,
mar ne veš, kam trkaš, h komu hočeš?
Mar veš, da je tu življenje umrljivo,
mar veš, da tu ljubezen boli
in da je tu upanje hlapljivo?
Mar ne veš, da je tu otrok breme za družbo,
da vsakega posebej načrtujemo in zanje glasujemo?
Ti otrok, ki pri nas prosiš za svojo mater,
mar ne veš, da pri nas materinstvo ni poklic?
Ti otrok, ki med nami iščeš očeta zase,
mar ne veš, da tu nismo več možati za očetovstvo?

Pa vendar: ne ustavljaš se, ne premisli si, ampak pridi!
Na dnu srca v nas spi ljubezen zate,
saj ne moremo živeti brez otrok.
Potrebujemo tvoj smeh, tvoj jok, tvoje čiste oči,
potrebujemo tvoje igrive roke in tvoja vprašanja,
potrebujemo jih, da nas prebudijo iz samoumevnosti
Pridi, tako radi bi te objeli,
da bi se počutili zopet doma;
tako radi bi te stisnili k sebi,
da bi se lahko izjokali vate;
tako radi bi te obdarili,
da bi razbremenili svojo vest
in pregnali svojo jalovo samoto!

Pridi in nas usposobi, da bomo ljudje
in bomo zopet čutili in verjeli,
kako je objem neskončno več od računanja,
kako je jok neskončno več od molčanja,
kako je smeh neskončno več od resnobe,
kako je igra neskončno več od garanja.
Pridi in spremeni naš čas v milost,
spremeni naš prostor v svetišče,
spremeni naše govorjenje v molitev
in naše dobrine v dobroto!

Otrok, ti kar pridi
in prepričaj se, da smo še ljudje.
Zate bomo razplamenili svoje ognje
in pristavili ponve angelske gloriije.

PRVO SREČANJE

Odprl sem vrata vaške cerkve
in po njenem tlaku spet ubral korake,
ki so me pred desetletji prvič vodili k oltarju:
s strahom in radostjo v srcu,
z velikimi otroškimi očmi,
ki so nepremično zrle v belo hostijo,
v kateri se bo naselil Jezus.
Tako odprto je bilo tedaj srce,
tako čista in vdana je bila vera,
tako blizu je bil tedaj Bog,
da sem ga zares okusil v hostiji,
ki je ogrela sleherno mojo celico
in me povsem zasegla le zase.
Nikoli več si nisva bila tako blizu,
nikoli več se nisva tako v globini srečala,
nikoli več se tako zlila v skrivnosti,
nikoli več niso bile misli tako jasno pri Tebi
in nikoli več Ti ni srce tako nedeljeno pripadalo.
Jezik so potem umazale tuje besede,
dlani so se bolj stiskale v pest kot sklepane v molitev,
kolena so se z leti bolj malomarno pripogibala, kajti
desetletja so prinesla razum in védenje,
desetletja so prinesla svojo voljo,
desetletja so prinesla izkušnost in trdoto srca –
nikoli pa niso vrnila najine bližine,
nikoli mi niso obnovila gotovosti,
ki sem jo tedaj čutil pri Tebi.

lščem ostanke obhajilne mize, ki je več ni,
oziram se za sliko Jezusovega srca,
ki je zaradi estetske norme romala na podstrešje,
zrem v bleščeč marmor namesto v zlizane kamne,
zaman pogledujem za starim mežnarjem,
ki se je z glavo sklanjal do stopnic pred oltarjem,
roka pa se steguje v prazno, ko lovim materino dlan,
da bi me popeljala do zlate patene ...
Vsa desetletja bi daroval
za tisti trenutek prvega obhajila,
vse znanje in izkušnje za najino prvo srečanje,
vse gotovosti za tisti sveti strah pred Tvojo bližino;
samo da bi lahko še enkrat tako pokleknil pred Tabo,
Te še enkrat tako čutil in veroval Vate
in bil tako ponosen na Tvojo ljubezen do mene!

POTRPI, KER SEM SAMO OTROK

Tako. Končno sva sama ... Že dolgo čutim,
koliko vsega bi Ti rad povedal, moj Bog,
pa sem se že bal, da sploh ne prideš na vrsto.
Saj sam vidiš, da mi vedno znova zmanjka
časa zate: klici na mobitelu, računalniške igrice,
pa obiski sošolcev in teženje staršev,
športni treningi in glasbena šola ...
Le kje je še kaj časa?!

Veš, mama pravi, da sploh ne verujem,
ker malo molim in ne hodim redno k maši.
Pri maši res ne zdržim predolgo
in ne razumem, kako to zmorejo odrasli;
meni je včasih kar dolgočasno
in se mi zdi, da tudi Ti kdaj zazehaš
in da bi se raje zunaj igral z menoj.
Sicer pa, mar ni lepše za oba,
če takole poklepetava na samem –
drugi bi me imeli najbrž za norega,
če bi me videli takole govoriti “z nekom”.
Ej, a se spomniš, kako sem se jezil Nate
zaradi sester in staršev, učiteljev in sošolcev?
Danes pa bi se Ti rad zahvalil:
učitelji so mi dali mir med počitnicami,
mami je bila nežna in pozorna do mene,
oči je kar pozabil na svojo živčnost,
sestri pa, pomisli, sta se celo igrali z menoj.
No, za igro bi raje imel kakšnega brata,
ampak Ti že veš, zakaj sem jaz dovolj,
kot rada pripomni moja mama.

Sedaj mi je že malo dolgčas po šoli,
pa ne po učenju in nalogah,
ampak po sošolcih in igri.
Da ne pozabim: že zdaj Te prosim za pomoč,
da bi se to leto dobro izteklo ... in ...
imej potrpljenje z menoj, dragi moj Prijatelj,
ker sem samo otrok!

KATEDRALA OTROŠTVA

Odrinil sem leta, znanje in izkušnje
in kot otrok stekel na cvetoči travnik.
Hitel sem trgati visoke trave, zvončnice, zlatice,
dušice, ivanjščice, kislice in glavince.
Še, še, je kričalo srce,
še, še, so iskale in objemale roke.
S polnim naročjem cvetja sem tekel h kapelici
in ga položil v podnožje majniški Kraljici.
Jokal sem se in se smejal,
kakor da bi po dolgi ločitvi objemal mater.

Tiho je zazvonilo na Gojki in v Dol je padal mrak.
Večerni ave je použil desetletja in oživil otroštvo.
Tu, pri srcu vasi, smo se zbirali v majniških večerih:
otroci in starši, ostareli in zaljubljeni,
s pesmijo, molitvijo, igro, kramljanjem in snubljenjem.
Dolgo v noč smo se razhajali;
otroci smo lovili majske hrošče in kresnice,
zaljubljeni so sledili petju čričkov,
odrasli so pomodrovali o delu in letini.
Nismo vedeli za veliki svet,
nismo poznali radosti gostišč in slaščičarn,
nismo sedali v avtomobile in ne preštevali denarja.
Večer za večerom smo se zbirali ves maj,
kakor da smo ves dan čakali na večer,
kakor da smo vse leto čakali na ta mesec –
že prej je srce pelo in so roke z delom molile,
samo da bi bilo v maju vse lepo.

Da, tu v tvoji kapelici, Gospa,
se mi ponuja neizpita čaša otroštva;
tu se napijem šmarničnega mleka
in se nasitim s kruhom materinske domačnosti.
Še bom pustil smehu in solzam padati na tvoj oltar
in še bom v temnih večerih
vstopal v to katedralo otroštva.

hrzice

TI SI MOJE POSLANSTVO IN MOJ POKLIC

Če bi lahko,
bi te vsako jutro zbudjal s kavico in blagoslovom
in opeval vse počez, ker obstajaš,
prišel bi k tebi vsak večer in ti zapel uspavanko
ter povedal najlepšo pravljico za mirne sanje.
Če bi lahko,
bi bil pozimi plašč zate,
ki bi te ovijal in šepetal tople besede,
pomladi pa bi zate postal dišeči cvet,
poln medu in vonja po lepoti.
Če bi lahko,
bi šel vsako poletje s tabo na počitnice
in ti v senci prebiral najlepše knjige,
na jesen pa bi ti natrgal vse sladke sadeže,
da bi te oskrbel za nerodovitne in grenke noči.
Če bi lahko,
bi ti odvzel vse križe in preprečil vse bolezni
in ti kot reka naplavljal veselje in zdravje,
pripeljal bi ti najbolj ljubljene in pogrešane,
da bi preganjali tvojo samoto in tvoj strah.
Če bi lahko,
bi ti posređoval vsa vedenja in vsa spoznanja,
prinesel bi darove umetnosti in duhovnosti
in ti v zlati skrinjici podaril Boga,
ki bi te varoval in ti polnil življenje.
Če bi lahko!
Žal vsega tega ne zmorem!
Lahko pa te nežno objamem in poljubim,
lahko ti odpustim in ti pomagam,
lahko zaupam vate in verjamem v tvojo ljubezen.
To bo moje poslanstvo in moj poklic zate!

RAST IN ZORENJE

Iskala sva se v nemem upanju,
oko je poskakovalo v radovednosti
in noge so lovile ravnotežje,
ker so roke posegale po zvezdah –
dokler nisva spoznala,
da nama bo drugačnost v dopolnitev
in podarjena sreča za osrečevanje.

Tvojo reko moči sem z gora pripeljala k sebi,
da bo namakala moje njive,
da bo poganjala moje mline,
da bo odžejala mojo drobnico
in polnila moje ribnike.

Tvojo dlan nežnosti sem položil v svojo robotost,
da bi umiril viharje in obrusil vogale,
da bi bila nežnost varna in robotost srčna,
da bi dal utripu svojega srca težnost
in tvojemu načrtovanju prihodnost.

Tvojo deškost bom dozorela v moža,
tvoje hrepenenje bom odprla za očetovstvo,
prepletla bom najin čas in prostor
in zlila najino kri v skupno daritev.